

Димчо Дебелянов

Гора

Накрай полето, дето плавно излъчва слънцето стрели
и в марни валози потокът с вълни приспивни ръмоли,
меда на отдиха стаила дълбоко в девствени недра,
виши колони непреклонни успокоената Гора.

Там дремят приказки старинни, там тае звънка тишина
и в безответните й скути, като вълна подир вълна,
заглъхват хоровете страстни на многогласното поле
и подслон верен в час вечерен намират морните криле.

И знае пътникът отруден, че в презнощ тръпните листа
с участен ромон ще му спомнят на миналото повестта,

в зори низ глъхнали присои, далек от полски прах и дим,
пред него повтор ще въстава животът ласкав и любим,
а денем, лик когато свежда над примирената вода –
ще вижда прежните копнежи там мъдро спящи навсегда.

Че дълги дни към хубост варна в набег безцелен устремен
той вред в полето е настигнал следите на предвечна тлен
и сам е свърнал – на Гората в съкровищните самоти,
последна радост да изведа, последна скръб да приюти...

Накрай полето, дето плавно излъчва слънцето стрели
и в марни валози потокът с вълни приспивни ръмоли,
меда на отдиха стаила дълбоко в девствени недра –
виши клони непреклонни успокоената Гора.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6165>]